

Sygn. akt I C 13/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wrześciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Anyszewska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2018 roku w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W.

przeciwko I. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 13/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 18 września 2017 r. powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej I. M. kwoty 1.921,62 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 1.500,00 zł od dnia 14 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w wyniku umowy cesji powodowa spółka przejęła od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wierzytelność przeciwko pozwanej z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 14 sierpnia 2014 r. za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Według wskazania strony powodowej na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota kapitału 1.500,00 zł oraz prowizja za udzielenie pożyczki 421,62 zł.

/pozew – k. 2-4v, koperta – k. 20/

Referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania w przedmiotowej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Sprawa została skierowana do postępowania zwykłego w postępowaniu uproszczonym.

/postanowienie referendarza sądowego – k. 23, zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy – k. 26/

Odpis pozwu został doręczony pozwanej. Pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności i nie złożyła żadnych wyjaśnień.

/zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 37, protokół rozprawy z dnia 17 lipca 2018 r. – k. 38/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, przedmiotem działalności spółki jest m. in. pośrednictwo pieniężne oraz pozostałe formy udzielania kredytów.

/dowód: informacja odpowiadająca odpisowi z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 17/

W ramach swej działalności gospodarczej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. udzielała pożyczek droga internetową za pośrednictwem strony internetowej (...)pl. (...) zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było uprzednie zarejestrowanie się w systemie teleinformatycznym pożyczkodawcy, utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta. W tym celu należało wskazać imię, nazwisko, numer PESEL, numer telefonu komórkowego, numer i serię dowodu osobistego, adres zamieszkania bądź zameldowania. W trakcie rejestracji pożyczkobiorca był zobowiązany do dokonania przelewu na rachunek spółki ze swojego rachunku bankowego kwoty 1,00 zł tytułem opłaty rejestracyjnej celem weryfikacji. W celu otrzymania pożyczki pożyczkobiorca był również zobowiązany do złożenia wniosku o udzielenie pożyczki na formularzu umieszczonym na stronie internetowej (...)pl. (...) wniosku winien podać wnioskowaną kwotę oraz okres trwania pożyczki. O decyzji co do przyznania bądź odmowy przyznania pożyczki pożyczkobiorca miał być zawiadomiony za pośrednictwem wiadomości SMS. Po potwierdzeniu SMS udzielenia pożyczki, pożyczkodawca niezwłocznie, nie później niż w terminie 5 dni od dnia wysłania wiadomości SMS o pozytywnym rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pożyczki, miał przekazać przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy wskazany w formularzu. Pożyczka miała być udzielona w kwocie nie niższej niż 100 zł i nie wyższej niż 2.500 zł, na czas nie krótszy niż 7 dni i nie dłuższy niż 30 dni. Z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkobiorca obowiązany był uiścić pożyczkodawcy prowizję według wskazań umowy. Spłata pożyczki wraz z wszystkimi prowizjami i innymi należnościami miała nastąpić w terminie spłaty pożyczki. Pożyczkobiorca, któremu została udzielona pożyczka miał prawo do ubiegania się o przedłużenie okresu spłaty pożyczki, po wcześniejszym zapłaceniu opłaty za przedłużenie okresu spłaty pożyczki. Możliwe było kilkukrotne przedłużenie okresu spłaty. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, pożyczkodawca zastrzegł sobie możliwość naliczania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

/dowód: umowa pożyczek okresowych filarum.pl nr (...) wraz z załącznikami – k. 6-12/

W dniu 27 czerwca 2014 r. z rachunku numer (...) dokonano przelewu kwoty 0,01 zł, w tytule wskazano „Przeczytałem i zgadzam się z warunkami umowy pożyczek okresowych F..pl”. Jako nadawca przelewu była wskazana I. M., tym samym dokonała ona zarejestrowania się w systemie teleinformatycznym pożyczkodawcy oraz wyraziła zgodę na warunki umowy pożyczek okresowych F..pl.

/dowód: umowa pożyczek okresowych filarum.pl nr (...) wraz z załącznikami – k. 6-12, wydruk wyciągu z rachunku bankowego – k. 13/

Zgodnie z wnioskiem pożyczkobiorcy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. udzieliła I. M. pożyczki nr (...) na okres 30 dni w wysokości 1.500,00 zł. W dniu 14 sierpnia 2014 r. dokonano przelewu kwoty 1.500,00 zł tytułem „F..pl pożyczka nr (...)” na rachunek bankowy I. M., z którego był dokonany przelew weryfikacyjny. Pożyczkobiorca był zobowiązany do zwrotu kwoty pożyczki (1.500,00 zł) powiększonej o prowizję za udzielenie pożyczki (421,62 zł) do dnia 13 września 2014 r., całkowita kwota do spłaty wynosiła 1.921,62 zł.

/dowód: umowa pożyczek okresowych filarum.pl nr (...) wraz z załącznikami – k. 6-12, wydruk wyciągu z rachunku bankowego – k. 13, wydruk wyciągu z rachunku bankowego – k. 14, wydruk indywidualnie uzgodnionych warunków pożyczki – k. 15/

W dniu 12 września 2017 r. zostało podpisane przez Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. I. Z. oraz Członka Zarządu (...) sp. z o.o. I. S. oświadczenie o cesji wierzytelności, w którym wskazano, że wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...) z

dnia 14 sierpnia 2014 r. przeciwko I. M. została przeniesiona na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W..

/dowód: oświadczenie o cesji wierzytelności – k. 16, informacje odpowiadające odpisom z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 17-18v/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane w pozwie twierdzenia oraz popierające te twierdzenia dowody przedłożone przez stronę powodową.

Należało zauważyć, że dowody z określonych dokumentów załączonych do akt sprawy w formie niepoświadczonych kserokopii lub wydruków wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Strona pozwana nie zakwestionowała okoliczności przywołanych w pozwie, jak również faktu przekazania wskazanej kwoty w ramach zawartej umowy pożyczki.

Powiązanie czasowe przedłożonych warunków umowy pożyczek okresowych filarum.pl oraz wykonanego przelewu weryfikacyjnego, co prawda w odmiennej wysokości niż wskazana w umowie, pozwala przyjąć, że przelew ten mógł odnosić się do wskazanych warunków umowy regulującej kwestie udzielania pożyczek okresowych filarum.pl.

Stanowiąca podstawę żądania pozwu umowa kwalifikuje się jako umowa o kredyt konsumencki, umowa ta miała być zawierana przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość. W takim przypadku obowiązek doręczenia umowy o kredyt konsumencki zostaje spełniony poprzez doręczenie umowy za pośrednictwem internetu, np. poprzez przechowywanie oświadczeń wymienianych pomiędzy pożyczkodawcą i konsumentem w systemie i udostępnienie wersji elektronicznej konsumentowi m.in. poprzez możliwość wydruku. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli obu stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się on zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.). Wobec biernej postawy strony pozwanej oraz treści przedłożonych przez powoda dowodów, zachodziły podstawy do przyjęcia, że we wskazanym przez powoda dniu faktycznie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

Należało jednakże stwierdzić, że przedłożone przez powoda oświadczenia o cesji wierzytelności nie może stanowić dowodu na to, że do przelewu wierzytelności na rzecz powodowej spółki faktycznie doszło. Oświadczenie to jest jedynie dokumentem o charakterze prywatnym (art. 245 k.p.c.), a zatem stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba w nim podpisana złożyła oświadczenie o określonej w nim treści, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty. W ocenie sądu złożenie oświadczenia samych stron wskazywanej w pozwie umowy cesji w formie dokumentu prywatnego nie jest wystarczającym środkiem dowodowym do wykazania faktycznego przejścia na stronę powodową praw z umowy pożyczki zawartej z pozwaną przez wierzyciela pierwotnego (art. 233 § 1 k.p.c.).

Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa.

Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Konieczne jest zatem wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

Z przedłożonego oświadczenia nie wynika, na podstawie jakiej umowy wierzytelność przeszła na cesjonariusza, a także co było przedmiotem przelewu wierzytelności. Nie sposób ustalić, czy konkretna wierzytelność została zbyta w całości lub w części i na jakich warunkach.

Należy podkreślić, że umowy przelewu wierzytelności nie można domniemywać i musi być ona wykazana odpowiednimi dokumentami.

Podstawowym obowiązkiem dowodowym strony powodowej było zatem złożenie umowy przelewu wierzytelności potwierdzającej nabycie konkretnej wierzytelności wobec strony pozwanej. Jest to wyznacznik udowodnienia legitymacji procesowej czynnej w niniejszym procesie.

Z regulacji przepisu art. 513 § 1 k.c. wynika, że pozwany przez cesjonariusza dłużnik może bronić się zarzutami wynikającymi ze stosunku podstawowego, jak i przysługującymi przeciwko nabywcy wierzytelności. Skoro do akt sprawy nie złożono dokumentu umowy, z której strona powodowa wywodziła roszczenia, ani w żaden inny sposób nie wykazano treści tego stosunku prawnego, to należało przyjąć, że sposób prowadzenia postępowania przez powoda znacznie utrudniał stronie pozwanej możliwość podjęcia obrony. Dopiero po przedstawieniu sądowi umowy przelewu wierzytelności byłoby możliwe ustalenie, że umowa ta w ogóle została zawarta, czy jest zgodna z prawem oraz zasadami współżycia społecznego, czy odnosiła się do zindywidualizowanej wierzytelności lub wierzytelności przyszłej, czy w oparciu o postanowienia tej umowy doszło w ogóle do skutku rozporządzającego. Okoliczności te, w ramach badania podstawy faktycznej i prawnej powództwa, niewątpliwie podlegają badaniu przez sąd, zaś strona powodowa powinna ponosić negatywne konsekwencje uchybień dowodowych w tym zakresie.

Wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciążył obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest rolą sądu prowadzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Oczywistym jest, że jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy zauważyć, że zagadnienie legitymacji czynnej powoda przynależy do prawa materialnego i tym samym podlega badaniu przez sąd niezależnie od treści zarzutów, albowiem legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej.

Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa, a o powyższym niewątpliwie winien wiedzieć powód jako nabywca wierzytelności. Nie budzi zatem wątpliwości, że na powodzie spoczywał obowiązek wykazania faktu istnienia nabytej wierzytelności, jak również skutecznego nabycia przez powoda przedmiotowej wierzytelności.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym nabycie danej wierzytelności, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia, w tym także jak kształtowała się wymagalność poszczególnych roszczeń z umowy.

Wypada także zauważyć, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym (z dniem 9 lipca 2018 r.), w myśl regulacji art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Jedynie w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności (art. 117¹ § 1 k.c.).

Roszczenie wskazane przez powoda jako roszczenie majątkowe podlega przedawnieniu. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu (zob. art. 118 k.c.) i polega na tym, że wprawdzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego zaspokojenia.

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata (art. 118 k.c. w brzmieniu

sprzed noweli dokonanej ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104)).

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie względem konsumenta wywodzone z umowy pożyczki gotówkowej podlega ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W doktrynie wymagalność roszczenia utożsamiana jest z chwilą, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia. Wskazuje się, że przez wymagalność roszczenia powinno się rozumieć ostatni dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania.

Powołana przez powoda umowa pożyczki, zdefiniowana w art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r. poz. 1497 z późn. zm.), była zawarta w dniu 14 sierpnia 2014 r., wtedy też została przekazana kwota pożyczki. Ostateczny termin spłaty został ustalony na dzień 13 września 2014 r., a zatem po upływie 3 lat roszczenia pożyczkodawcy z tej umowy uległy przedawnieniu, jeżeli świadczenie z tej umowy nie stało się wymagalne wcześniej, np. wobec wypowiedzenia umowy. Powód nie przedstawił jednakże dokumentów wskazujących na to, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne wcześniej bądź też, aby pierwotny wierzyciel dokonał ewentualnego wypowiedzenia umowy. W związku z powyższym należało przyjąć, że roszczenie było wymagalne następnego dnia po upływie terminu płatności tj. 14 września 2014 r. Trzyletni termin przedawnienia upłynął zatem w dniu 14 września 2017 r. Pozew w niniejszej sprawie strona powodowa wniosła w dniu 18 września 2017 r., a zatem już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

Zgodnie z przepisem art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; przez wszczęcie mediacji. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Powód jednakże nie wykazał, że pozwana zrzekła się zarzutu przedawnienia roszczenia, bądź też że pozwana zawierała z powodem jakąkolwiek ugodę, bądź też aby nastąpiła jakakolwiek przerwa w biegu terminu przedawnienia. Tym bardziej do przerwania biegu przedawnienia nie mogło dojść na skutek złożenia oświadczenia stron o cesji wierzytelności z tytułu umowy pożyczki.

W niniejszej sprawie zachodzą podstawy do przyjęcia upływu terminu przedawnienia. Strona powodowa nie może zatem domagać się zaspokojenia wskazanego roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Ponadto należało wskazać, że wbrew regulacji art. 6 k.c. powodowa spółka nie wykazała faktu rzeczywistego nabycia wskazanej w pozwie wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c., o ile zaistnieją po temu przesłanki określone w § 1, sąd może wydać wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie (§ 2). Wprowadzone przez ten przepis swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r.,

I CKU 87/97, Lex nr 30397, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142).

Gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który kierując do sądu określone żądanie ma obowiązek wykazać jego zasadność, w przypadku wyroku zaocznego wskazując jedynie wszelkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie. Nie czyniąc tego naraża się na negatywne konsekwencje procesowe.

W przedmiotowej sprawie, strona powodowa nie uczyniła zadość tym obowiązkom, a zatem w konsekwencji, wobec nieprzytoczenia przez powoda twierdzeń uzasadniających istnienie tytułu prawnego strony powodowej do żądania zapłaty, a także upływ terminu przedawnienia na dochodzenie zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, należało oddalić przedmiotowe powództwo w całości jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, jeżeli nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo nie składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, sąd wyda wyrok zaoczny.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy sąd wyrokiem zaocznym oddalił przedmiotowe powództwo.